

Kirje

Kirjekuoren pinta tuntuu elävän jo ryppyntyneiden sormenpäitteni alla. Luonnonvalkoinen paperi tuoksuu neilikalta. Kääntelen yksinkertaista kuorta käsissäni. Niinkin tavallinen ja arkipäiväinen asia kuin kirjekuori ja kirje sen sisällä jaksaa yhä edelleen, vuosikymmenestä toiseen, ihastuttaa ja ihmetyttää.

Käsinkirjoitetussa kirjeessä on jotain aivan erityistä. Sanotaan, että kuva kertoo enemmän kuin tuhat sanaa, mutta niissä tuhannessa paperille kirjoitetussa sanassa on voimaa. Niillä on voima koskettaa, naurattaa, itkettää, tarjota tukea ja tuoda lohdutusta. Kirje voi tuoda mukanaan maailmaa musertavia uutisia tai elämän onnellisimpia sattumuksia. Minulle ne ovat tuoneet tätä kaikkea. Yli kuusikymmenvuotisen elämäni aikana olen vastaanottanut ja kirjoittanut satoja kirjeitä, ja joka ikinen näistä kirjeistä on talletettu laatikkoon lipaston perälle. Siinä pölyisessä laatikossa lepää kasapäin muistoja, niitä jotka enemmän kuin mielellään unohtaa kaapin pohjalle lojumaan. Mutta niiden kirjekuorten sisällä, siinä musteessa jolla sanat on ohuelle paperille kirjoitettu, on myös niitä kaikkein kauneimpia kokemuksia. Niitä hetkiä, joita haluaa vaalia ja suojella. Tuo pölyinen laatikko vanhan lipaston uumenissa tarjoaa tätä kaikkea. Se turvaa muistot, mutta myös suojaa minua niiltä. Siltikin, laatikosta ja lipastosta huolimatta ne aika ajoin ponnahtavat pinnalle mieleni perukoilta ja halusin tai en, elän kaikki ne hetket yhä uudelleen ja uudelleen. Minun nimeni on Susie.

Hän oli nuori kun tapasimme. Minä olin vielä nuorempi, ja niin kovin naiivi.

On vuosi 1971. Olen pakannut koko pienen omaisuuteni isäni vanhaan, nahkaiseen matkalaukkuun ja päässäni kannan vaaleanpunaista lierihattua. Rautatieaseman kumeat kuulutukset kantautuvat korviini. Kaupunkien nimiä, kellonaikoja, raiteiden numeroita. Punahuulinen nainen pysähtyy, katsahtaa hämmentyneenä ympärilleen ja pyrähtää uudelleen juoksuun. Ilmeettömiä kasvoja ihmisjoukossa. Jokaisella on oma päämääränsä, kaikki ovat matkalla johonkin. Kaikki paitsi hän.

Hän on juuri astunut sisään aseman lasiovista. Harteillaan mies kantaa reppua ja hänen hiekanväriset hiuksensa ovat vielä sateesta märät ja sekaisin. Hän näyttää levolliselta, kuin mikään ei saisi häntä kiirehtimään. Kaikki muut yrittävät parhaansa mukaan pysyä mukana maailman luomassa aikataulussa, mutta hän on erilainen. Hän ei sopeudu maailman aikatauluun. Maailma sopeutuu hänen aikatauluunsa.

Juuri siihen minä hänessä rakastuin. Hänen rinnallaan maailma tuntui avoimelta ja huolettomalta. Emme tarvitse rahaa tai kattoa päämme päälle. Liftasimme ympäri eurooppaa tehden töitä ruokapalkalla. Artie rakasti kaikkea sitä, mutta kuukausien vaihtuessa vuosiin aloin kaivata muutakin sisältöä elämäni. Halusin luoda jotain pysyvää.

Beatriche Marie syntyi kesäkuun 19. päivä vuonna 1974, keskiviikon varhaisina tunteina. Heti ensihetkistään alkaen pieni Becky oli aivan minun näköiseni vaaleine hiuksineen, jotka jo pienenä kaartuivat hennoille laineille. Myös syvän harmaat silmät hän oli saanut minulta, mutta poskien hellyttävät hymykuopat hän oli perinyt isältään. Auringon noustessa tuona kesäisenä aamuna näin hetkiä. Näin mielessäni ensimmäiset sanat, ensimmäiset askelet. Syntymäpäiviä syntymäpäivien perään. Näin ensimmäisen koulupäivän ja ensimmäisen sydänsurun. Näin kauniin nuoren naisen valkoisessa mekossa astelemassa alttarille. Sulhasen liikutuksesta painunut pää piirtyi mieleni verkkokalvoille. Näin lapsenlapsia. Vanhasta autonrenkaasta tehdyn puukeininun, naurun täyttämän talon. Elämäni onnellisimmat hetket olivat vielä edessäpäin.

Onnellisuus on häilyväistä. Istun puisen pöydän ääressä, sivellen sormillani pintaan juurtuneita naarmuja. Sadepisarat valuvat hiljalleen ikkunaa pitkin, jättäen jälkeensä juovia, kuin suolaiset kyynelät jättävät liian paksuun puuterikerrokseen. Kun vapaus ja seikkailu otetaan pois, kun likaiset junat vaihtuivat perheautoon ja heinäladot lämpimään sänkyyn, levollisen katseen takaa paljastuu levoton sielu. Kiireettämöt lauantaiaamut kolmistaan sängyn pohjalla, linnoituksia peitoista rakentaen, ovat vaihtuneet yksinäisyyteen. Ensimmäisten sanojen sijaan päällimmäisenä mielessä ovat ne viimeiset sanat. Rakastan sinua. Rakastan sinua. Rakastan sinua. Kuulenkohan ääntäsi enää koskaan?

Kirjekuoren pinta tuntuu elävän jo ryppyntyneiden sormenpäitteni alla. Luonnonvalkoinen paperi tuoksuu neilikalta. Peilistä minua katsovat vanhenevan naisen kasvot. Vaaleat kiharat ovat harventuneet ja harmaantuneet. Harmaat silmät ovat yhä pistävät, mutta nyt jo väsyneet. Lähettäjän nimi tuijottaa minua paperin pinnasta kuin vastasyntyneen silmät. Uteliaana, pelokkaana, jotain tuttua ja turvallista hakien. Joanna Beatrice Jensen.

Olen syntynyt jossain päin Hollantia vuonna 1974. Isäni nimi on Arthur Jensen. Kuusivuotiaana minut ravisteltiin hereille keskellä yötä, ohjattiin autoon ja vielä ennen uuden päivän valkenemista olimme laivassa matkalla kohti vierasta mannerta. Sinä yönä äitini kuoli. Tai näin minulle kerrottiin.

Kirjoitan sinulle vailla minkäänlaisia toiveita tai odotuksia, sillä niin monet kerrat olen jo joutunut pettymään. En kirjeelläni halua aiheuttaa sinulle ylimääräistä tuskaa tai sotkea elämäsi, mutta oma sotkuinen menneisyyteni ja tuskainen nykyisyyteni vaativat vastauksia.

Suljen silmäni. Vuosikymmenten aikana sydäntäni painanut, rinnalleni kerääntynyt rautalankamöykky alkaa hiljalleen purkautua. Säie säikeeltä kerä purkautuu, katseeni vaeltaessa pitkin haurasta paperia ja mustetta, jolla tunteet on paperille vuodatettu. Uudelleen ja uudelleen. Imen itseeni jokaisen sanan, jokaisen kirjaimen, jokaisen viivan ja jokaisen pisteen. Tätä kirjettä en heitä muiden joukkoon, pölyiseen laatikkoon vanhan lipaston uumeniin. Tämän kirjeen pidän mukana, aina lähellä sydäntäni. Sillä tähän kirjeeseen tiivistyy jokainen tunne, jonka olen yli kuusikymmenvuotisen elämäni aikana kokenut. Lukemattomat riemun, naurun ja onnen hetket. Tuhannet unettomat yöt ja yksinäiset kyynelet pimeässä huoneessa. Onnen löytäminen ja sen menetys, elämän kauneus ja kurjuus. Vuosien epätietoisuuden jälkeen olen jälleen sairaalan synnytysosastolla. Näen hetkiä. Elämäni onnellisimmat hetket ovat vielä edessäpäin.